

« OOSTENDENAAR LEERDE AMERIKANEN LOTTE ETEN EN STOOFKARBONADE. »

Het was de Oostendse journalist en kunstcriticus Jan Guillemain die ons op het spoor bracht van Lucien Van Vyve. «Een boeiend man, een avonturier, een kunstschilder die jarenlang op het Amerikaanse walviseiland Nantucket heeft geleefd en gewerkt. Hij was er ondermeer chef in het Opera House, één van de meest exclusieve restaurants van dit eiland van de rijke Amerikanen.»

Na circa 45 jaar Amerika is Lucien Van Vyve met zijn Amerikaanse echtgenote teruggekeerd naar Oostende. De stad van zijn jeugd, de stad met het aangenaamste klimaat van de wereld om te wonen, aldus Lucien Van Vyve.

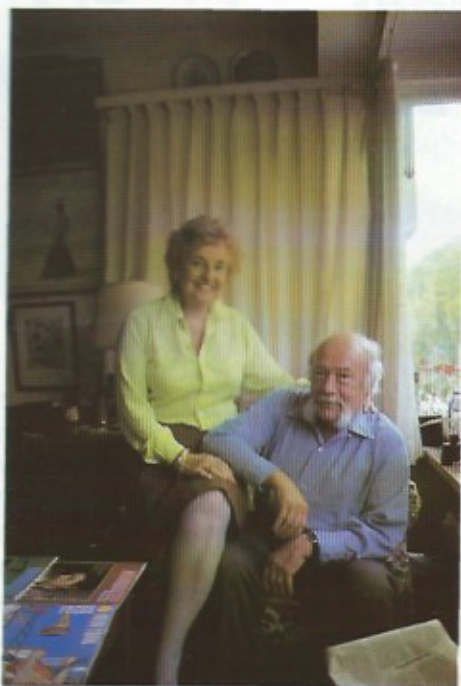
Samen met zijn echtgenote Maria André Thompson betreft hij nu een rustig appartementje met zicht op het groen van het Leopoldpark. «Scheers» ... met elk een koele whisky-on-the-rocks luisteren we naar het levensverhaal van Lucien Van Vyve.

Zeeman, oorlogscorrespondent en kunstschilder

De ouders van Lucien Van Vyve, zowel vaders als moeder waren afkomstig van Oudenburg en stamden uit brouwersfamilies. Zo valt het ook te verklaren dat Lucien in 1911 te Zottegem geboren werd, zijn vader had er pas een brouwerij overgenomen. Dra kwam de familie zich evenwel in de Koningin der Badsteden vestigen. Lucien groeide op in Oostende toen dit nog het mekka van het toerisme was aan onze kust. Hij speelde er op het strand, slenterde langs de visserskaai en over de zeedijk. De zee boeide hem enorm! Het was nog het Oostende van Ensor, Spilliaert en Labisse. Lucien leerde ze van nabij kennen en Leon Spilliaert werd zelfs als een tweede vader voor hem.

Na het atheneum trok Lucien, naar de zeevaartschool om tenslotte amper zestien jaar oud reeds het ruime sop te kiezen als lichtmatroos op een Belgische vrachtboot. Binnen de kortste keren had hij zowat de helft van de wereld afgereisd. De onrust, de drang naar avontuur bleven hem echter parten spelen. Tussendoor werd Lucien Van Vyve zodoende ook nog correspondent voor diverse Belgische kranten en weekbladen. Hij versloeg de opstand in het Spaanse Asturie en trok uiteindelijk in opdracht van een Franse kran t naar Spanje om als oorlogscorrespondent de burgeroorlog te verslaan.

In 1938 nog poogt hij per motor de Sahara door te trekken, een soort avontuurpremiere van Parijs-Dakar. Zijn machi-

Lucien Van Vyve met zijn Amerikaanse echtgenote Maria André Thompson.

ne blijkt echter niet sterk genoeg en hij blijft halfweg in het zand steken. Bij het uitbreken van de tweede wereldoorlog vaart Lucien Van Vyve met zijn schip de haven van New York binnen. Hij is gewond geraakt aan boord door een valpartij en dient er met een gebroken schouder en enkele gebroken ribben gehospitaliseerd te worden. Het schip vaart af zonder hem, wordt door een Duitse U-boot getorpedeerd en vergaat met man en muis.

Eens uit het hospitaal ontslagen wendt Lucien zich tot de Belgische consul in New York. Hij heeft immers geen rooie duit op zak. De consul verontschuldigd zich dat het oorlog is en wijst Lucien door naar de immigratiedienst. Zo geraakt hij weer op zee nu als de officier bij de Amerikaanse koopvaardijvloot, op de bekende Libertyships. Daar leert hij de andere Belgische kunstenaars kennen, Jean Marie Strebelle en Carlo de Brouckere.

Het wordt een vriendschap voor de rest van hun leven, ze werken samen, discussieren over schilderkunst, ze zijn Belgen in het buitenland. Nagenoeg heel de oorlog door varen ze heen en weer tussen de States en de Middenlandse zee. Na de oorlog keren Strebelle en de Brouckere terug naar België. Lucien van Vyve blijft in New-York achter.

Van Times Square naar Nantucket

In New-York is Lucien inmiddels getrouwd en in de Forth Sixt Street start hij zijn restaurant «Time Square». Het zijn zijn goeie tijden, de Franse keuken trekt veel gasten waaronder Harry Belafonte, Elsa Shiaparelli, Edith Piaf, Marlene Dietrich, Charles Chaplin enz. ... Het is het restaurant van kunstminnend, filmminnend en toneelminnend New York. Een succes tot de maffia (toen nog heel machtig in New York) hem voor de weinig subtiele keuze stelt, ofwel zijn zaak overlaten aan hen en verdwijnen ofwel op zekere dag verongelukken. Je mag dan een avonturier zijn en zeer veel hebben meegemaakt, in zo'n geval heb je gewoon geen keuze meer.

Wat nu begonnen? In een krant leest Lucien een advertentie waarbij een kok gevraagd wordt voor een bekend restaurant op het eiland Nantucket. Niet gearzeld, Lucien Van Vyve neemt zijn pak en zijn zak en reist af naar Nantucket.

Nantucket, het beroemde walviseiland van waaruit de «Pequet» is uitgevaren in Melville's roman «Moby Dick». Het is het zomereiland van de Amerikaanse high society. In de winter is het er evenwel bar koud.

Meer dan 25 jaar blijft Lucien Van Vyve er werken als eerste chef in het exclusieve restaurant «Opera House».

Vlaamse karbonade wordt er door Lucien Van Vyve opgediend als ware het een origineel thema op de nouvelle cuisine. Ook lotte (staartvis) wordt er dankzij Lucien thans gegeten als zijnde een heerlijk visgerecht. Voorheen gooiden de vissers de inmiddels zo gegeerde vissoort na de vangst weer overboord.

Tot de belangrijkste gasten van «Opera House» hoorden de Kennedy's maar ook Frank Sinatra was er geregeld bezoeker evenals vele industrielen. Ze kwamen er omwille van de rust, de natuur en de privacy.

Kunstschilder en kok

Van medio december tot half maart vroom het op Nantucket dat het kraakt of werd het walviseiland geteisterd door hevige sneeuwstormen. Tijd zat voor Lucien om samen met zijn Amerikaanse echtgenote (ook zij is kunstenaar) te schilderen. Veel sfeerbeelden van het eiland maar ook herinneringen uit Oostende.

Daar op Nantucket schilderde Lucien Van Vyve talloze keren de stad van zijn jeugd. Veel van zijn werk is duidelijk geïnspireerd op Spilliaert. Het berust

grotendeels in Amerikaanse privé-kollekties, of musea aldaar. In eigen land hield Lucien Van Vyve enkele bescheiden tentoonstellingen met zijn werk.

Nu zo'n drie jaar terug kwamen hij en zijn echtgenote zich in Oostende vestigen. « Hier is het nooit te warm in de zomer, ook nooit te koud in de winter ». Tussendoor blijven hij en zijn echtgenote het hele kontinent afreizen, nog steeds uit op ontdekkingen. Met een laatste whisky-on-the-rocks drinken we op de gezondheid van Lucien Van Vyve en deze van Maria André Thompson. De woonkamer van Van Vyve lijkt wel een musea, vol schilderijen, souvenirs en engelstalige literatuur. Op het salontafeltje ligt « The Inquirer and Mirror » waarin wekelijks nog een cursiefje verschijnt van Lucien. Een verre correspondent in dienst van een ons voorheen onbekend weekblad. Sheers ...!

C.W.